

ԾԱՂԿԱԶԱՐԴ 1

«Օրհնյա՛լ է այդ թագավորը, որ գալիս է Տիրոջ անունով» (Ղուկ. 19:38):

Ավելի քան քաանմեկ դարեր առաջ Հիսուս որպես Փրկիչ ու Խաղաղության Իշխան հանդիսավոր մուտք գործեց Երուսաղեմ: Նրան դիմավորելու եկած ժողովրդի սրտից բխած ուրախության ձայների մեջ անընդհատ լսվում էին այս բառերը. *«Ովսաննա, Ովսաննա, օրհնեալ եկեալ անուամբ Տեառն»*: Պատմության մեջ իր նմանը չունեցող ուրախության տեսարանն էր, որ պարզվում էր Նրա ճանապարհին: Արմավենիների ոստերով, ձիթենյաց անուշաբույր տերեւների պարզարված ճյուղերով գորգապատվել էր Հիսուսի ճանապարհը դեպի Երուսաղեմ: *«Ովսաննա»* նշանակում է *«Օրհնեսցի կամ օրհնյալ թող լինի»*: Շատերը շփոթված կատարվածից հարցնում էին՝ *«Ո՞վ է որ գալիս է»* և ստանում պատասխանը, թե Աստծու Որդին է, որ հաղթական մուտք է գործում Երուսաղեմ:

Մեր Տերը մտնում էր Երուսաղեմ իբրև հասարակ, պարզ ու աղքատ մարդ, նստած խոնարհագույն ավանակի վրա: Նա ո՛չ սպառնալից բանակ ուներ, ո՛չ շքեղ հագուստներ և, ո՛չ էլ պինդորական պաշտպանություն: Հակառակ էր այս պարպության, ժողովուրդը ողջունում է Նրան թագավորներին հատուկ փառաշուք ընդունելությամբ:

Ծաղկապարզը հայելին է այսօրվա մարդկության: Կյանքում մենք ևս հաճախ ողջունում ենք Հիսուսի ներկայությունը *«Ովսաննա»*-ներով, սակայն շատ անգամներ մեր մեջ ստեղծվում են նաև տկարության ու թուլության պահեր, երբ Ավետարանի ոսկի օրենքները կորցնում են իրենց գործնական արտահայտությունը մեր ամենօրյա կյանքում:

Ապացույց՝ այսօրվա մեր կյանքը, ներկա աշխարհը իր բոլոր երեսներով, ուր մարդը մի կողմից դեպի Աստված է բարձրանում, իսկ մյուս կողմից՝ դժբախտաբար, գնում դեպի կործանում և իր մեջ խեղդում հոգևորն ու բարոյականը:

Մեր Տերը շատ լավ գիտեր, թե ձիթենու և արմավենու ճյուղեր բռնողները *մի քանի օր հետո պիտի ծեծեն Իրեն*, տոնական զգեստները ճանապարհի վրա փռողները՝ *պիտի պատռեն Իր հագուստները*, *«Ովսաննա ի բարձունս»* երգողները, վրեժի զգացումներով պիտի փոխելին իրենց ձայները պայրացած աղաղակների՝ *«Խաչ հանեցեք Դրան»* և Իրեն մատուցված ծաղկեփնջերը՝ *պիտի դառնային փշերից հյուսված պսակի*:

Ամեն մարդ Աստծու կողմից իրեն շնորհված կյանքը պարտավոր է թանկագին նվեր նկատել, որը պետք է խնամի ու անխնա չգործածի և ճակատի քրտինքով վաստակելով իր հացը՝ փառք տա Աստծուն ու այդ բարիքներին մասնակից դարձնի նրանց, որոնք օգնության կարիք են պզուցում: Այդպես վարվեցին հոգով հարուստ մարդիկ. քանի մեծացան, այնքան խոնարհվեցին, ինչքան նյութական հարստություն հավաքեցին, այնքան առատաձեռն դարձան, որովհետև հրաշալի կերպով կարողացան տեսնել ձիշտ համեմատությունները

իրենց անձի ու Աստծու հզոր ուժի միջև: Իսկ նրանք, որոնք իրենց ֆիզիկական ուժով գոռոպացան և իրենց կամքը պարտադրեցին ու կարծեցին, թե «մեծություններ» դարձան, չարաչար սխալվեցին, որովհետև ժամանակից շուտ քայքայեցին իրենց կյանքը և նույնիսկ ոմանք իրենց կենդանության օրոք, իբրև արյունաքամ բռնակալներ իրենց իսկ ժողովրդի կողմից դատապարտվեցին ու խաչվեցին:

Խորանի փակ վարագույրը խորհրդանշում է դրախտի, Երուսաղեմի ու մեր հոգու դուռը: Հիսուս որպես խաղաղասեր Իշխան, Ծաղկապարդի օրը Երուսաղեմի դռնից մուտք է գործում, իսկ այսօր՝ մեր հոգիներից ներս:

Ավելի քան պարզ է, թե Ծաղկապարդի տոնն է պատճառը, որ մեր Եկեղեցին այսպես գեղեցիկ կերպով վարդարված է: Բնական ուրախությունից բացի, այս վարդարանքը երբեմն վախ է առաջացնում մեր մեջ: Ինչո՞ւ: Բոլորդ էլ լավ եք հիշում Ավետարանի թղեւնին, նա էլ կանաչ էր ու գեղեցիկ տեսք ուներ, սակայն Հիսուս պրտուղ չգտնելով նրա վրա՝ չորացրեց: Աղոթենք, որ մեր Եկեղեցին նման ճակատագիր չունենա: Այս նյութական տեսարանով պարզապես հիացողներ չլինենք, այլ հասկանանք կատարված խորհրդի կարևորությունն ու մեծությունը: Հակառակ չենք, որ մեր Եկեղեցին միշտ վարդարված լինի, սակայն ոչ թե միայն ծաղիկներով, գեղեցիկ նկարներով կամ աչքի ընկնող ուրիշ առարկաներով, այլ՝ մանավանդ մեր ներկայությամբ և իրար նկատմամբ ունեցած մեր սիրով ու բարի գործերով: Ի՞նչ էր արել Հիսուս, որ օրհնում ու փառաբանում էին Նրան, պարզ մի բան, բուժել էր, հրաշքներ գործել և մխիթարել նրանց:

Քսանմեկ դարեր են անցել այն օրից, երբ Աստծու Որդին մտավ սուրբ քաղաքը և Իր ձայնը բարձրացրեց հաստատելու համար այն, թե Տաճարը Աստծու Տունն է և պետք է մնա իր վեհության մեջ:

Ուրում եմ այս պատմությունը ձեր ուշադրության հանձնել:

«Մի ժողովուրդ չար մարդկանց երեսից ըմբոստանում է իր արդար թագավորի դեմ, ձերբակալում ու բանտարկում է նրան: Թագավորը իր ընկերների օգնությամբ կարողանում է բանտից փախչել և ամբողջ գիշեր հոգնած թափառելուց հետո, հասնում է ամայի մի տեղ ու քնում քարի վրա:

Ապստամբները լսելով թագավորի փախուստի մասին, կատաղությունից այլայլված, խուլարկում են ամեն տեղ նրան գտնելու և սպանելու համար:

Վերջապես նրանց հաջողվում է գտնել հուլունից և վշտից այլակերպված թագավորին, սրտաշարժ ու անձանաչելի դրության մեջ:

Բարկացած մարդիկ նրան տեսնելով առանց արքայական պատմունձանի, մերկ ոտքերով, արյունլվա վիճակում, խղճահարվում ու ներքնապես ուժեղ ցավ են ապրում և հասկանալով իրենց սխալը, ծնկի գալով ներողություն են խնդրում ու արտասովալից աչքերով երդվում մշտապես հավատարիմ մնալ իրենց թագավորին»:

Սակայն, դժբախտաբար մի ժողովուրդ, որն սպասում էր Հոռմեական հզոր Կայսրության լծից իրեն փրկելու համար աշխարհիկ զինվորական հրամանատարի, Հիսուսի Երուսաղեմ փառաւոր

մուտքից հետո ուրացավ ճշմարիտ Թագավորին, ոտքերի տակ ձգմեց ձիթենու ու արմավենու ճյուղերը և չարչարանքներով ու տանջանքներով խաչի վրա մահվան արժանացրեց Նրան:

Սուրբ Պատարագի ավարտին կատարվում է նաև Դոնբացեքի արարողությունը: Ներկայացվում է Վերջին Դատաստանը: Տեղի են ունենում հարցեր ու պատասխաններ: Փակված վարագույրի առջևից երեք անգամ հաջորդաբար երգվում է «*Բաց մեզ Տեր*» երգը, իսկ Հիսուս կոչ է անում ժողովրդին՝ ապաշխարելու և իրենց մեղքերի համար թողություն խնդրելու:

Յուրաքանչյուր հայ քրիստոնյա ոչ թե խոսքով, այլ գործով պիտի հաստատի իր խաղաղասեր ու մարդասեր լինելը: Մեր ընտանիքներից ներս՝ քենը, ատելությունը, նախանձն ու ոխը պետք է վերանան: Մեր մեջ քրիստոնեական սերն ու ներողամտության ոգին ձիթենու հունտերի պես պետք է ուժեղ արմատներ ունենան: Եթե մեզ չուզողների, հակառակորդների ու թշնամիների հետ այսօր չմիանանք, ե՞րբ և ո՞ւր պիտի հաշտվենք: Ինչպե՞ս կարող ենք Հիսուսին ողջունել, Ծաղկազարդ և Չատիկ տոնել, երբ մեր հարապատների հետ գժտված ենք ու մերժում ենք նրանց հետ կիսել մեր Տիրոջ ուրախությունը: Եկեք մեր բարի գործերով արդարացած, սրբված ու մաքրված Դոնբացեքի շարականին ձայնակցելով ասենք՝ «*Մի Տեր, Զոողորմության դռները բաց մեր ժողովրդի առջև, որպեսզի մեր զավակներն էլ Զո սրբերի հետ միասին լուսեղեն հարկերին արժանանան*»: Ամեն: